

in kant . . . Een Rubenshoed met overdreven breede randen, lage, hooghakkige, verlakte schoentjes met een zijden strik dicht, en een diep opengesneden hemd voltooiden het mooie opschik

Daarenboven was van Beers wat men zoo noemt „een mooie jongen,” de *charme* van een heele falanks jonge dames van zijn geboortestad. Tot zoo'n „mooie jongen” maakte hem niet alleen zijn fijnbesneden kop, edel, hooggewelfd, met wat schuin achterwaarts-loopend voorhoofd, de bijzonder fraai gearkeerde oogen, de wel vrij sterke, maar toch edele neus, het aardige, uitdagende musketiers-snorretje en de sik, — maar zijn geheele, bij uitstek zwierige, slanke verschijning. Daarenboven, ondanks een ietwat zangerige stem, een aangenaam prater, onuitputtelik in geestige, wel eens gewaagde zinnen, verenigende met een goede dozis komiesch talent, de juist passende maat van sentiment.

De verzamelaars Edm. Huybrechts te Antwerpen en Mr. Yerkes te Chicago bezitten van hem zijn eigen portret, en deze twee keurige kunstwerken vertrouwen ons meer van den aanleg en het karakter van hun maker dan ik in bladzijden vol zou kunnen vertellen. In beide staat de schilder vóór ons, opgesmukt en opgedirkt als een acteur, op voorhand bewust van den goeden indruk, die hij zal maken, en naïef gelukkig om 't plezier zelf „dat hij er zoo mooi uitziet.”

Dol op eleganties van allerlei aard, moest van Beers er toe komen, eleganties te schilderen . . . Hij *moest*, hij *kon* niet anders! Waarom zouden wij het hem dan kwalik nemen of er zijn andere hoedanigheden om voorbijzien? Het toeval voerde hem naar Parijs, doch wees er zeker van, had het toeval hem gevoerd naar Londen of Berlijn, of — zelfs hem eenvoudig te Antwerpen gelaten, hij zou wellicht minder schilderijen in het bedoelde vak onder-teekend hebben, maar hij zou, om 't even waar dan ook, een schilder van eleganties geworden zijn.

Een vraag ten slotte.

Wat staat ons van de zijde van Jan van Beers in de toekomst nog te wachten?

Zal de reeds lang beroemde, door eigen arbeid rijk geworden, in een naar eigen plannen gebouwd tooverpaleis wonend en tronend, steeds verder gaande op den weg, die hij nu sinds twintig jaar betreden heeft, zich voortontwikkelen tot een mededinger van de groote miniaturiesten uit onze zeventiende eeuw, of zal hij — wellicht — doorbladerend weer eens, al was 't uit enkel kortswijl maar, de geschiedenis van het goede, stoere volk, waaruit ook hij gesproten is, weer uit het donkerste hoekje van zijn werkplaats te voorschijn halen de machtige penseelen, waarmede hij eens zijn *Maarlant* en zijn *Artevelde* voltooidde, hier, ver van zijn hedendaagsch verblijf, hier op den slecht verlichten zolder van de woning van vader Jan en moeder Hendrika, zoo hoog als de groenwuivende toppen van de hooge mooie boomen, die op schildwacht staan op de heele lengte van de Quinten Matsijslei?

Zal hij nog eens, voor hen opgloeiend in de geniale geestdrift van 1870—75,